

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνν δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξάμηννοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 15 Ἀπριλίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 20

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Βγήκε ἀπὸ τὸ σπῖτι ταραγμένη, κοίταξε μὲ προσοχὴ πρὸς ὅλες τίς μεριές γιὰ νὰ ἴδῃ μήπως τυχὸν κι' ἔρχονταν τὰ κορίτσια, ἀλλὰ τίποτε, ψυχὴ δὲν φαινόταν.

Γύρισε ὅσο γρηγορώ-
τερα μπορούσε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ κορίτσια θὰ εἶχαν γυρίσει κιόλας σπῖτι ἀπὸ ἄλλο δρόμο καὶ δὲν θὰ τὰ εἶχε ἰδεῖ. Μὰ ἀλλοίμονο, τὸ σπῖτι ἦταν σκοτεινὸ, τὰ χρυσὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ εἶχαν ἀρχίσει σιγά-σιγὰ νὰ σβύνουν. Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει καὶ ὁ κύρ-Πέτρος ποῦ καθόταν στὸ σκοτάδι μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι, μόλις εἶδε τὴ μητέρα του νὰ ἔρχεται σηκώθηκε καὶ τὴ ρώτησε :

— Τίς φέρνετε μαζί σας, μητέρα ;

Μὰ ἡ γριά ἔρχόταν μόνη καὶ ὁ κύρ-Πέτρος ἀντικρύζοντάς την χλωμιασε.

— Ἐλα, δά, μὴν κάνῃς ἔτσι, γιέ μου, θὰ ἔρθουν γιὰ τὸ φαῖ, τί θὰ κάνουν ; Ἐρεῖς δά τί ὀρεξὴ ἔχουν. Ὅλ' ἔχασαν τὸ δρόμο ἀλλὰ θὰ τὸν βροῦνε καὶ θὰ βάλουν γνώση γι' ἄλλη φορά. Στοιχηματίζω πῶς θὰ εἶναι ἐδῶ πρὶν τελειώσω τὸ στρώσιμο τοῦ τραπέζιου.

Καὶ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ

στοίχημά της ἡ κυρὰ Μαρία χρειάστηκε τὴν διπλάσια καὶ τὴν τριπλάσια ὥρα γιὰ τὸ στρώσιμο τοῦ τραπέ-

«Ὁ χωριάτης σταμάτησε τὸ γαϊδουράκι του μπρὸς
στὰ δύο κοριτσάκια. . .»

ζιοῦ ἐνῷ πάντα ἦταν τόσο γρήγορη στὶς δουλειές της. Ὡστόσο δὲν φαινόταν ψυχὴ καὶ εἶχε κιόλας νυχτώσει.

— Ἐλα, Πέτρο, κάθησε νὰ φάμε, εἶπε ἡ γριά μητέρα κι' ἔβαλε τὸ φαγητὸ στὸ τραπέζι.

Ὁ κύρ-Πέτρος κάθισε στὴ θέση του, τὸ ἴδιο κι' ἡ κυρὰ Μαρία. Δοκίμασαν νὰ φάνε ἀλλὰ τὸ φαγητὸ δὲν πῆγαινε κάτω. Κι' οἱ δύο τους κάθονταν ἀμίλητοι κι' ἔκλαιγαν ἔχοντας τὰ μάτια τους χαμηλωμένα στὸ πιάτο τους. Μετὰ τὸ φαγητὸ, ποῦ δὲν κράτησε καὶ πολλὴν ὥρα ὁ κύρ Πέτρος σηκώθηκε, φόρεσε τὸ κασκέτο του, κρέμασε τὸ τουφέκι του στὸν ὦμο του καὶ βγαίνοντας εἶπε στὴ γριά μητέρα του :

— Πηγαίνω μιὰ ματιὰ μήπως τίς εὑρῶ. Νὰ ἤξερα τουλάχιστον κατὰ ποῦ ἐτράβηξαν ;

Καὶ βγήκε μὴν ξέροντας οὔτε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος κατὰ ποῦ νὰ πάῃ. Τριγύριζε ἔτσι ἀσκοπα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ποῦ ὅσο πῆγαινε γινόταν καὶ πιδ πικνὸ, τέντωνε τ' αὐτί του, προσπαθοῦ-
τε νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ κάθε τόσο στεκόταν καὶ φώναζε :
« Μόρφω ! Μαρία ! » καὶ περίμενε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ μακριὰ καμμιὰ παιδικὴ φωνὴ νὰ τοῦ ἀπαντᾷ :
« Ἐδῶ εἴμαστε ! » Μὰ δὲν ἀκουγε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ τρίξιμο τῶν ξερῶν κλαδιῶν καὶ τὸ πέσιμο τῶν φύλλων μέσ' στὸ δάσος.

Τί νύχτα πέρασε ο δυστυχισμένος πατέρας τριγυρίζοντας μες στις έρημιές ! Άκουσε το κελιάδι των πουλιών και είδε το φως να σκορπίζεται στις κορυφές των βουνών και σιγά-σιγά να κατεβήκη στους κάμπους. Τό φως του ήλιου ζέστανε το σώμα του και την καρδιά του και ξαναγεννήθηκε η έλπίδα μέσα του. Μήπως ένδωφ αυτός τριγύριζε τη νύχτα γυρεύοντας τα παιδιά, εκείνα είχαν γυρίσει ; Μήπως τα βρήκε κανέναν χωριανός και τα έφερε στο σπίτι ;

— Άς πεταχτώ μιά ματιά να ιδώ μήπως γύρισαν.

Ήλπιζε ο δύστυχος πατέρας ότι μόλις έρχόταν στο σπίτι θα έβλεπε τα δυο κοριτσάκια να τρέχουν να τον προϋπαντήσουν.

Μάταιη έλπίδα !

— Δεν τα βρήκες, Πέτρο μου ; τον ρώτησε η μητέρα του που είχε γεράσει δέκα χρόνια μέσα σε μιά νύχτα και σηκώθηκε από την καρέκλα όπου είχε ξενοχτήσει.

Και καθώς ο κύρ-Πέτρος δεν αποκρινόταν, η κακομοίρα ή γιατί φώναξε, ένω την έκδοσαν οι λυγμοί :

— Άχ, Μόρφω μου ! δεν θα σε ξαναϊδω ! Άχ αν έπεςε σε κανένα πηγάδι και πνίγηκε, λαχτάρα μου ! Άν γκρεμίστηκε από κανένα γκρεμό και μού το φάνε τα κοράκια ; Άχ, πουλάκι μου, άχ, άρνάκι μου. Καλά να πάθουμε. Τί θέλαμε να κρατήσουμε εκείνο το άγριοκόριτσο, τό είδωλολάτρικο. Μά πάλι, Θεέ μου, είναι σωστό να τιμωρηθούμε έμεις για τό καλό που κάναμε, που περιμαζέψαμε την καταραμένη εκείνη γυφτοπούλα, που να μην είχε σώσει να φανή στο χωριό μας !

Η δύστυχη γιαγιά δεν έπαυε τό θρήνο της, καθώς μάλιστα ή σφοδρά της είχε γίνει γνωστή σε όλο τό χωριό. Τα λαδικά ξαναμπήκαν σε ένέργεια και άρχισαν πάλι τις βίξεις στο σπίτι του άγροφύλακα για να παρηγορήσουν τον κύρ-Πέτρο και τη μητέρα του και να μάθουν πώς άκριβώς έγιναν τα πράγματα.

Μά τί να μάθουν ; Ποιός ήξερε να τους πη για τα δυο κορίτσια ; Κι ή άγωνία είχε πλημμυρίσει τό ήσυχο σπίτι.

Ο κύρ-Πέτρος που δεν μπορούσε ν' άκούη τις φλυαρίες των λαδικών και τις άνώφελες παρηγορίες τους, έφυγε από τό σπίτι και πήγε να βρή μερικούς συχωριανούς προθύμους να τον βοηθήσουν να βρή τα κορμιά των δύο κοριτσιών μέσα στα ξεροπόταμα και στις ρεμματιές, γιατί κι αυτός παραδεχόταν πιά τους φόβους και τις υποψίες της γιαγιάς μητέρας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Θυμάσαστε πού είχαμε άφήσει τό δυο άπολωλότα πρόβατα. Τα άφήσαμε την ώρα που έτοιμάζονταν να κατέβουν στο χωριό. Και ή μόν Έμορφία ήταν άνήσυχη και φοβισμένη γιατί τις είχε πιάσει ή νύχτα, ή Μαριά όμως ήταν θυμωμένη γιατί είχε χαλάσει τό σχέδιό της και τα όνειρά της είχαν διαλυθεί. Πέρασαν πίσω από τα δένδρα που σκίαζαν τη μικρή λίμνη, περπάτησαν ύστερα άνάμεσα από ένα πυκνό πευκώνα και προσπαθούσαν να βρουν τα πρωτινά τους ίχνη. Μά πού να τα ξεχωρίσουν ; Ο τόπος ήταν γεμάτος πέτρες και τό χώμα του δάσους στρωμένο με τις ψιλές βελόνες του πεύκου και του έλατου.

Η γυφτοπούλα πότε-πότε με την παρατηρητικότητα που έχουν οι άτοιγγανοί, άνακάλυπτε πότε ένα σπαρμένο κλαδί, πότε κανένα βράχο που είχε ιδιότροπο σχήμα, κι έλεγε στην Έμορφία :

— Από δω περάσαμε τό πρώτο, Μορπούλα μου.

— Πού τό ξέρεις ότι περάσαμε ;

— Δεν θυμάσαι αυτό τό κλαδί στην άκρη του βράχου που μοιάζει σαν μουτρο μαϊμούς ;

— Δόξα σοι ο Θεός ! έλεγε ή Μορπούλα, παίρνοντας θάρρος.

— Νά, κι' άλλο σημάδι. Θυμάσαι αυτά έδω τα δεντράκια ; Βλέπεις τί ώρατα βρίσκουμε τό δρόμο μας ; Καρδιά, Μορπούλα μου, κι' έπειτα θ' άνεβούμε άπ' αυτό τό βουναλάκι κι' άπ' εκεί πιά θα φανή τό χωριό και τό σπίτι μας.

Θά φανή ! Αυτό είναι εύκολο να τό λήη κανείς όσο είναι μέρα, μά πώς ήταν δυνατόν μέσα σε δυο ώρες να κάνουν τό δρόμο που είχαν κάνει σε μιά δολόκληρη ήμέρα ; Και όταν σε λίγο σουρούπωνε βαθεία ή Μαριά δύσκολα ξεχώριζε και γνώριζε τα πράγματα. Μέσα στο δάσος μάλιστα ήταν νύχτα, σκοτάδι και ή Έμορφία σφιγγόταν επάνω στη φιλενάδα της ψιθυρίζοντας : Φοβάμαι ! Έρχονταν στο νοῦ της όσα παραμύθια είχε άκούσει και πού οι χωριάτες τα πιστεύουν για' άληθινά κι' έτρεμε όλόκληρη.

Η γυφτοπούλα δεν φοδόταν. Και για να διασκεδάση την Έμορφία δοκίμασε να τραγουδήση. Μά βέβαια δεν έρχονταν στο μυαλό της τα τραγούδια του χωριού που δεν τα είχε καλομάθει ακόμη, μά τραγούδια τσιγγάνικα, που ή Έμορφία δεν τα καταλάβαινε κι' όποτε τ' άκουγε ένιωθε ένα περίεργο φόβο.

— Σώπα, καυμένη Μαριά, σώπα

να συχωρεθής ή μάνα σου είπε με φωνή που μόλις άκούόταν. Σώπα και θα σ' άκούσουν τα στοιχεία.

— Ά Μορπούλα μου ! είπε ή γυφτοπούλα με καμάρι. [Οι Τσιγγάνοι τα στοιχεία τα έχουν άδερφάκια και δεν τους πειράζουν] λοιπόν κι' αν έρθουν κοντά μας έγώ θα τους πω να μη σε πειράζουν. Μά έλα, τρέχα, να περάσουμε τούτους έδω τους βράχους και όταν βγούμε από τό στενό τότε θα βρούμε πιδ εύκολα τό δρόμο μας.

— Όνειρα. Τό στενό ήταν μακρύ και όταν τό πέρασαν ο ούρανός είχε λίγο φως ακόμη, μά ή γή κάτω ήταν θεοσιότεινη.

Τα κορίτσια εξακολούθησαν τον δρόμο τους άμίλητα και άποκαμωμένα. Η Έμορφία κρατιόταν από τό μπράτσο της γυφτοπούλας κι' έσερνε τα πόδια της. Ούτε ήξεραν πού βρίσκονταν.

Η Μαριά στεκόταν κάθε τόσο με την έλπίδα μήπως άκούση φωνή ανθρώπου ή ζώου ή τό κουδούνι από κανένα πρόβατο και να βεβαιωθεί πως εκεί πουθενά κοντά ήταν άνθρωποι. Μά τίποτε δεν άκούόταν από πουθενά. Περπατούσαν ώρα πολλή και πλήγωναν τα πόδια τους γιατί δεν έβλεπαν πού πατούσαν, τα ρούχα τους σκίζονταν σι' άγκάθια και τα δύστυχα κορίτσια περπατούσαν άπηυδισμένα και ξεθεωμένα.

— Μαριά μου, δεν μπορώ πιά, δεν άντέχω, είπε ή Έμορφία με φωνή κλαψιάρικη. Κοντεύουμε ; Τόσην ώρα περπατούμε. Έπρεπε να είχαμε φτάσει πιά.

(Άκολουθεί)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΑΚΑΚΙΤΣΕΣ

Άνθιζαν κάπου, μιά φορά, Τρεις άκακίτσες στη σειρά, Τρεις άκακίτσες, τί χαρά μου ! Άπ' όξω άπ' τα παράθυρά μου.

Τό πρώτο-πρώτο χελιδόνι Περνά και τις κοντοσυγώνει. Χτυπά τη μιά τους με τη μύτη Και φέρνει γύρους μες στο σπίτι.

Ρωτάει τη μιά : — Νά σε χαρδ, Τί θέλεις τέτοιο θησαυρό ; — Για να φαντάξω πέρα-πέρα Πού είμαι πιδ άσπρη άπ' την ήμέρα !

Ρωτάει τη δεύτερη : — Για στάσου, Κ' έσύ, τί τάχεις τα προικιά σου ; — Τάχω για κοριτσιού ποτήρι, Για τη νοτιά στο παραθύρι.

Κ' ή πιδ γλυκειά κ' ή πιδ ξανθή, Η τρίτη, άργεί ν' άποκριθί.

— Έμένα ή μοίρα μου—μακάρι ! — Για τα Έπιτάφια θα με πάρη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΟΤΑΝ ο κ. Μινώτος, ο διευθυντής της «Ιονίου Άνθολογίας», μού έφερε φρεσκοτυπωμένο δλάκερο, τό Τεύχος, που είχε την καλωσύνη νάφιέρωσθ στα φιλολογικά μου Πενηντάχρονα. . . ντράπηκα. Μού άξιζε, συλλογίσθηκα, μιά τόσο μεγάλη τιμή ; Σε κανέναν άλλον ως τώρα δεν έγινα. Φαντασθήτε ένα ριθίο από 224 μεγάλες σελίδες — όγκος ! — όπου γράφουν για μένα, έντενη άρθρα ή σύντομες γνώμες, έκαστό άνθρωποι — και τί άνθρωποι ! έπίσημοι, κορυφαίοι, ύπουργοί, πρεσβευτές, δήμαρχοι, άκαδημαϊκοί, καθηγητές Πανεπιστημίων, δικοί μας, ξένοι — και πού τό στολίζουν έξήντα εικόνες, φωτογραφίες μου σε κάθε ηλικία, σκίτσα, και γελοιογραφίες που μού έκαμαν κατά καιρούς, φωτογραφίες της μητέρας μου, της γυναίκας μου, και θαυμάσια τοπεία από την παλιά και νέα Ζάκυνθο, την πατρίδα μου. Κι' όλ' αυτά τυπωμένα κομψότατα, καλλιτεχνικά, μ' έν' άσπρο έξώφυλλο, όπου φιγουράρει, στη θέση του τίτλου, με κόκκινο μελάνι, τόνομά μου όπως τό γράφω, ή υπογραφή μου ! . . Πώς να μη ντραπώ ; Άλλά φυλλομετρώντας και διαβάζοντας τις τόσο τιμητικές και κολακευτικές για μένα γνώμες των σοφών, άπάντησα και τη φράση αυτή : «Καμιά τιμή δεν είναι μεγάλη γι' αυτόν». Τό γράφει ένας ξένος, ο σοφός έλληγιστής και καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Παλέρμου, ο κ. Μπούνο Λαβανί. Και συνηλθα. Όχι γιατί τό παραδέχθηκα, αλλά γιατί συλλογίσθηκα πώς, άφου τό λένε άλλοι, μπορώ τουλάχιστο να μη ντρέπεται.

Προηγείται μιά σύντομη αυτοβιογραφία, που ο κ. Μινώτος με παρακάλεσε να γράψω για τό Τεύχος, άκολουθεί τό άρθρο που δημοσίευσε για μένα στην Έγκυκλοπαίδεια ο κ. Τέλλος Άγρας κι' όπου αναγράφονται όλα μου σχεδόν τα έργα, κι' ακολουθούν άλλα τριάντα άρθρα διαφόρων, των πιδ ειδικών, που μ' έξετάζουν ως μυθιστοριογράφο, ως ζακυνθινό ήθογραφο, ως θεατρικό συγγραφέα, ως κριτικό, ως παιδαγωγό και καθεξής. Κατόπιν άνοίγει μιά μεγάλη παρένθεση. Είναι χαρακτηριστικά δοκουμεντά από τό «άρχαιο» μου, που είχε την ύπομονή να τό ψάξη ο κ. Μινώτος και να διαλέξη,

γράμματα δικά μου, γράμματα σε μένα από διαφόρους : τη Μητέρα μου, τον Παλαμά, τον Ψυχάρη, τον Γρυπάρη, τον Καλομοίρη, τη Μαρία Κοτοπούλη κ.ά. Και μετά την παρένθεση αυτή, οι σύντομες γνώμες. Πιάνουν πολλές σελίδες. Άλλά περισσότερο ενδιαφέρουν και συγκινούν έμένα οι τέσσερις τελευταίες. Σ' αυτές γράφουν «Τα Διαπλασάπουλα για τον Φαίδωνα». Είναι οι γνώμες των παιδιών μου. Από τις πολλές που στάλθηκαν στην «Ιόνιο Άνθολογία», ο κ. Μινώτος διάλεξε και δημοσίευσε δέκα.

Λαίπν, χωρίς ύπερβολή, χωρίς τύφλωση πατρικής στοργής, οι γνώμες των παιδιών μου είναι από τις όραιότερες και . . . σοφώτερες που υπάρχουν στο τεύχος. Ο κ. Μινώτος έδράθευσε τρεις, έγώ θα τις έδράθευα όλες. Όχι βέβαια γιατί μ' έπαινουν — οι έπαινοι καμιά φορά είναι τόσο άκριτοι, τόσο άνόητοι — αλλά γιατί τό κάνουν με γνώση και με κρίση. Μπορούσε νάχουν κι' ύ-

πογραφές μεγάλων οι γνώμες αυτές των παιδιών. Και δεν έννοώ της Σγουρόμαλλης, που είναι κιόλα μεγάλη, αλλά κι' αυτής της Άντς Ιράμ, που δεν είναι παρά δώδεκα χρονών. Τί γενικά και ώραία χαρακτηρισρίζει τό έργο μου ή Νινέττα, τί ειδικά και σοφά τις «Άθηναϊκές Έπιστολές» μου ο Στέφανος Δόξης ! Η έντύπωση του Πειραιωτάκι από τό διάβασμα του «Κέκκινου Βράχου» δεν έν' ένα ποίημα ; Θε μου, πόσο με συγκίνησε ή ζωγραφία του «άνθρώπου» που μού κάνουν ο Σίφονας κι' ή Τρελλή Νειότη ! Άλλά πάνε πάρα κάτω οι λίγες και μεστές γραμμές του Μελέαργου και της Ισιδος ; Όσο για τη γνώμη της δμάδος των Μαθητριών της κυρίας Άηδονοπούλου, αυτή είναι πιά σωστή μικρογραφία κριτικής. . . Για πολλά πράγματα που περιέχει τό Τεύχος αυτό θα μού είναι πολύτιμο. αλλά περισσότερο γι' αυτά που έγραψαν τα καλά μου Διαπλασάπουλα.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

20

Όχι, κανένα εμπόδιο πιά. Κι' ο Γιαννάκης σε λίγο ήταν απέξω άπ' τό περιβόλι. Τριγύρισε τό τοιχάκι του, βρήκε την πόρτα, την άνοιξε και μπήκε.

Ω, πόσα βοτάνια ! Ποιό άπ' όλα ήταν τό βοτάνι της Ζωής ; Ο Γιαννάκης βέβαια δεν τόξερε. Θυμήθηκε όμως την οδηγία που του είχε δώσει ή Καλοκυρά και φώναξε δυνατά :

— Κύριε Γιατρέ ! κύριε Γιατρέ !

Άμέσως έπρόβαλε μπροστά του ένα γεροντάκι με παρόξενα ρούχα και με μεγάλο καπέλλο, σαν εκείνα που φορούσαν οι γιατροί του παλιού καιρού. Ήταν ο ο Γιατρός που διατηρούσε τό περιβόλι εκείνο με τα λογής-λογής βοτάνια, γιατρικά για όλες τις αρρώστιες.

— Τί θέλεις, μικρό, στο περιβόλι μου ; ρώτησε τον Γιαννάκη. Κι' ο Γιαννάκης του είπε :

— Με στέλνει ή Καλοκυρά, να μού δώσετε τό βοτάνι της Ζωής για την άρρωστη μητέρα μου.

— Αφού σε στέλνει ή Καλοκυρά, άποκρίθηκε ο Γιατρός, καλώς ήρθε. Έγώ θα σου δώσω ό,τι γυρεύεις. Στάσου μιά στιγμή.

Και πήγε σ' ένα θάμνο με χοντρά παρόξενα φύλλα, έκοψε με τό μαχαίράκι του ένα κλωνάρι, και τό έδωσε του Γιαννάκη λέγοντας :

— Αυτό άρκει. Πάο' το και γύρισε στο σπίτι σου. Η Καλοκυρά θα σου είπε βέβαια πώς πρέπει να τό μεταχειρισθής.

— Μάλιστα, μού είπε ! άποκρίθηκε ο Γιαννάκης παίρνοντας με χα-

ρά τὸ κλωναράκι. Θὰ τὸ δώσω τῆς μητέρας μου νὰ βυζάξῃ τὸ χυμὸ του καὶ θὰ γίνῃ καλὰ. Εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Γιατρέ.

Ὁ Γιαννάκης ὑποκλίθηκε βαθιὰ κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ. Τότε ὁ Γιατρὸς τοῦ εἶπε :

— Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν ἀφήσῃς τὸ κλωναράκι οὔτε στιγμή πρὶν τὸ δώσῃς στὰ χέρια τῆς μητέρας σου. Κράτα το καλὰ, σφιχτά. Γιατὶ φεύγει, πετᾷ σὰν ζωντανὸ καὶ γυρίζει στὴ μάννα του ἀπ' ὅπου καὶ νᾶναι.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Γιατρὸς ἐχάθηκε κι' ὁ Γιαννάκης ἔμεινε μόνος καὶ συλλογισμένος.

Πῶς θὰ γύριζε στὸ σπίτι του ; Πῶς θὰ κρατοῦσε ὅλη τὴν ὥρα, σ' ἓνα τόσο μεγάλῳ ταξίδι, τὸ κλωναράκι ; Κι' ἂν ξεχνιόταν καμμιὰ στιγμή, καὶ τὸ ἄφηνε, καὶ τοῦ ἔφευγε ;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Ντάν ξαπλωμένος τοῦ μάχρους μέσα στὴν κουκέτα του, πάλευε σὺν μα πρὸς σῶμα μὲ μιὰ θαυμασία φυσαρμόνικα μὲ χρυσὰ κλειδιά, πού ἡ διαπασῶν της ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε ἀνάλογα μὲ τὸ σκαμπανέβασμα τοῦ Ἑδῶ. Ἐῖμαστε Ὁ μάγειρας στηρίζοντας τὴν πλάτη του ἐπάνω στὸ ντουλάπι, ὅπου φύλαγαν τὶς τηγανίτες—ὁ Ντάν τρελλαινόταν γιὰ τὶς τηγανίτες—καθάριζε πατάτες ἔχοντας τὸ ἓνα μάτι στὴ φουδοῦ του, γιὰ τὴν περίπτωση πού μπορούσε νὰ πέσῃ πολὺ νερὸ ἀπὸ τὸ φουγάρο μέσα στὴ φωτιά. Ἡ δὲ ἀτμόσφαιρα πού ἦταν ἐκεῖ μέσα ξεπερνοῦσε κάθε περιγραφή.

Ὁ Χάρβεϋ κοίταζε πῶς ἦταν τὰ πράγματα, ἀπόρησε πῶς δὲν ἐνοιωθε οὔτε ἀναγούλα, οὔτε ναυτία καὶ ξαναχώθηκε μὲς στὴν κουκέτα του, μὲ τὴ σκέψη πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ἀσφαλισμένη καὶ ἡ πιὸ ἀναπαυτική θέση, ἐνῶ ὁ Ντάν ἔδραζε ἀπὸ τὴ φυσαρμόνικα του τὶς πρώτες νότες ἐνὸς στρατιωτικοῦ τραγουδιοῦ, κάνοντας τόσο φάλτα, μόνον ὅσα τὸν ὑπέρβαν νὰ κάνῃ τὰ ἀπότομα τινάγματα τοῦ καραβιοῦ.

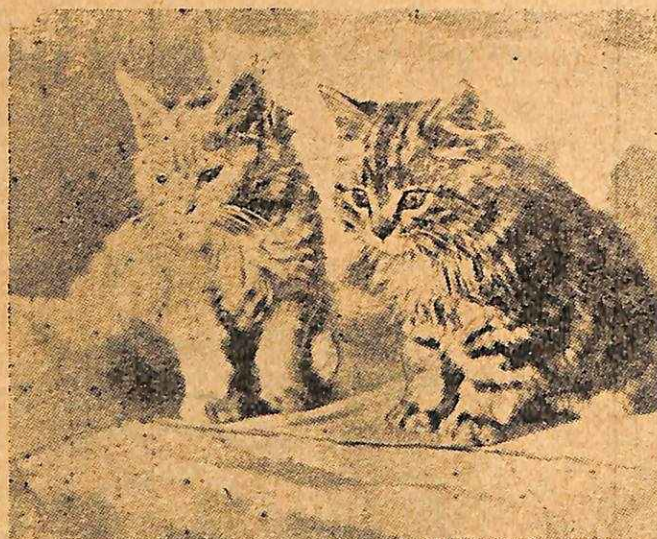
— Καὶ πόσο θὰ κρατήσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ρώτησε ὁ Χάρβεϋ τὸν Μάνουελ.

— Ὡσπου νὰ ἡσυχάσῃ κάπως ἡ γολέτα καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ ρίξουμε παραγάδι. Ἴσως ἀπόψε κιάλας. Ἴσως αὔριο. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μέρες. Δὲν σ' ἀρέσει πού καθόμαστε, ὅχι δὲ !

— Πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα θὰ βρι-

σκόμουν σ' ἑλεε νῆ κατάσταση, εἶπε ὁ Χάρβεϋ, μὰ γιὰ τὴν ὥρα δὲν μοῦ φέρνει ἀνακατοσύρα—δὲν μὲ πειρά-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δυὸ χαριτωμένα γατάκια.

ζει πολὺ. Νοιώθω ὅτι εἶμαι καλὰ.

— Εἶναι γιὰτὶ πᾶμε νὰ σὲ κάνουμε ἀληθινὸ ψυχρᾷ. Ἄν ἤμουν σὺν καὶ σένα μόλις ἔαφτανα στὸ Γκλῶστερ θὰ πηγαινα ν' ἀνάψω δυὸ, τρεῖς μεγάλες λαμπάδες γιὰ τὴν καλὴ μου τύχη.

— Ποῦ νὰ τὶς ἀνάψω ;

— Στὴν Παναγία ἐπάνω στὸ Λόφο. Αὐτὴ προστατεύει πάντοτε τοὺς ψαράδες. Αὐτὸς εἶναι κιάλας ὁ λόγος πού ἀπὸ μᾶς τοὺς Πορτογάλους πνίγονται μόνο τόσοι λίγοι.

— Εἶσαι καθολικὸς λοιπὸν ;

— Εἶμαι ἀπὸ τὴ Μαδέρα. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸ Πόρτο Ρίκο βέβαια. Πῶς μπορούσε λοιπὸν νὰ εἶμαι διαμαρτυ-

ρόμενος ; Ἐγὼ πάντοτε ἀνᾶνω λαμπάδες στὴν Παναγία, ὅταν φτάνω στὸ Γκλῶστερ. Δύο, καμμιὰ φορὰ καὶ τρεῖς. Ἡ καλὴ Παναγία δὲν μὲ ξεχνάει ποτὲ ἐμένα τὸν Μανουέλ.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν ἴδια γνώμη, τὸν ἔκοψε ὁ Τὲμ Πλάττ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κουκέτας του. Ἡ θάλασσα εἶναι πάντα θάλασσα καὶ θὰ πάθῃς, ὅ,τι ἔχεις νὰ πάθῃς, εἴτε κερὰ ἀνάψῃς εἴτε λάμπα τοῦ πετρελαίου.

— Καὶ ὅμως εἶναι καλὸ νὰ ἔχῃς κάποιον νὰ σὲ προστατεύῃ, εἶπε ὁ Μεγάλος Τζάκ. Ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος μὲ τὸν Μανουέλ. Τώρα καὶ καμμιὰ δεκαριά χρόνια δούλευα σὲ κάποιο ἐμπορικὸ στὴ Νότιο Βοστώνη. Εἴχαμε περάσει τὶς ξέρες τοῦ Μάινωτος μ' ἓναν ἄερα γραιγο-τραμουντάνα ὅπως εἶπες καὶ παρήγγειλες πού τὸν εἴχαμε κατάφατα. Ὁ γέρος ἦ-

ταν τάπα στὸ μεθύσι, τὸ σαγόνι του κουτουλοῦσε ἐπάνω στὴ ρόδα τοῦ τιμονιῦ κι' ἐγὼ ἔλεγα μέσα μου : Ἄν ξαναράξω ποτὲ σὲ λιμάνι θὰ δείξω στοὺς ἄγιους ἀπὸ τί θαλασσοπνιγμὸ μὲ γλυτώσανε. Ἐ, τώρα καθὼς μὲ βλέπετε βρισκομαι μπροστά σας καὶ τὸ μοντέλλο ἀπὸ τὸ γέριχο «Κ Ἀ θ λ η ν», πού παιδεύτηκα ἓνα μῆνα γιὰ νὰ τὸ φτιάξω, τὸ ἔδωσα στὸν παπᾶ καὶ τὸ κρέμασε κατάντικρυ στὸ ἱερό. Ποιὸ πολὺ ἀξίζει νὰ δίνῃ κανεὶς ἓνα καράβι πού τὸ κάτω-κάτω εἶναι κι' ἓνα ἐργόχειρο, παρὰ ν' ἀνάβῃ κερὰ. Τὰ κερὰ τ' ἀγοράζεις ἑτοιμα στὰ μαγαζιά, μὰ κάνοντας ἓνα καράβι δείχνεις στοὺς καλοὺς ἄγιους πῶς κοπίασες καὶ πῶς τοὺς χρωστᾷς χάρη.

— Καὶ τὰ πιστεύεις ἐσύ,

Ἴρλανδέ, αὐτά ; ρώτησε ὁ Τὲμ Πλάττ ἀκουμπώντας στὸν ἀγκῶνα του.

— Θὰ τόκανα ἂν δὲν τὰ πίστευα ; γέρο Ὁχάιό ;

— Μπᾶ, ὁ Ἐνῶχ Φούλλερ ἔκανε ἓνα μοντέλλο τοῦ «Οχάιό», πού βρίσκεται τώρα στὸ μουσεῖο τοῦ Σάλεμ. Πολὺ ὥραϊο πρᾶγμα, σὺ τὸ λέω ἐγὼ, μὰ δὲν φαντάζομαι ποτὲ ἔτι ὁ Ἐνῶχ τόκανε γιὰ τάμμα. Καὶ τὰ πράγματα ἐγὼ τὰ καταλαβαίνω ἔτσι. . .

Ἡ συζήτηση θὰ συνεχιζόταν ἀτέλειωτη ἂν δὲν ἀρχίζε ὁ Ντάν νὰ ψιθυρίζῃ αὐτὸ τὸ εὐθύμο τραγουδάκι. . .

«Ὁ μπακαλιᾶρος πήδησε ψηλά.

Πᾶρε μιὰ μούδα στὸ μεγάλο πανί στερέωσέ την.

Γιατὶ σηκώθηκε ἄνεμος πολὺ.

Ἐδῶ ὁ Μεγάλος Τζάκ συνέχισε :

«Καὶ ὁ καιρὸς εἶναι χαλασμένος. Κι' ὅταν ἀρχίσει ὁ ἄνεμος νὰ σφυράῃ σφυρίζετε καὶ σεις μ' ὅλη σας τὴ δύναμη».

Ὁ Τὲμ Πλάττ φαινόταν σὺν νᾶψαχνε νὰ βρῇ κάτι.

«Ὁ μπακαλιᾶρος μὲ τὸ κεφάλι σὺν βωδιοῦ, πήδησε ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Πήγα στὴν πλώρη νὰ ρίξω τὸ βαρίδι Βωϊδοκέφαλε, πρόσεχε πού μετρᾷς [βάθος !]

Ἡ πελώρια λαστιχένια μπόττα τοῦ Τὲμ Πλάττ στριφογύρισε στὸν ἄερα κι' ἦρθε καὶ πέτυχε τὸ σηκωμένο χέρι τοῦ Ντάν. Τὸ ἀγόρι καὶ ὁ γέρος ναυτικὸς εἶχαν πόλεμο κηρυγμένον μεταξύ τους ἀπὸ τότε πού ὁ Ντάν ἀνακάλυψε πῶς ἐφθανε μονάχα νὰ σφυρίξῃ τὴ στρόφη αὐτὴν πού ἔλεγε γιὰ τὸ πέταμα τοῦ βεριδιοῦ, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ Τὲμ Πλάττ ἔξω φρενῶν.

— Τὸ φαντάσθηκα πῶς θὰ σὲ πείραζε, εἶπε ὁ Ντάν, γυρίζοντας τὸ δῶρο μὲ τέχνη σ' ἐκείνον πού τοῦ τῶστελε. Ἄν δὲν σ' ἀρέσῃ ἡ δική μου μουσική, βγάλε μας τὸ βιολί σου. Δὲν μπορῶ νὰ κάθουμαι ὅλη ὥρα ξαπλωμένος ἐδῶ καὶ ν' ἀκούω τοὺς δυὸ σας νὰ μοῦ μιλάτε γιὰ κερὰ καὶ γιὰ τάμματα. Τὸ βιολί, ἢ θὰ μάθω τὸ τραγούδι καὶ στὸν Χάρβεϋ.

Ὁ Τὲμ Πλάττ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ μιὰ κασέλλα καὶ ἔβγαλε ἓνα παλιὸ βιολί ἀπὸ ἄσπρο ξύλο. Τὰ μάτια τοῦ Μανουέλ γυάλισαν κι' ἀπὸ κάπου ξετρύπωσε κι' αὐτὸς μιὰ μικροσκοπικὴ κιθάρα μὲ μετάλλινες χορδές.

— Καλέ, αὐτὴ εἶναι σωστὴ ὀρχήστρα, εἶπε ὁ Μεγάλος Τζάκ, χαμογελώντας μέσα ἀπὸ τὸ σύννεφο τοῦ καπνοῦ πού τὸν περιστοίχιζε. Ἐσεῖς θὰ δώσετε συναυλία !

Ἡ πόρτα τοῦ καμπουριοῦ ἀνοιξε καὶ ὁ Ντίσκο κατέβηκε σκεπασμένος μὲ μιὰ κίτρινη ντισεράδα.

— Στὴν ὥρα ἔρχεσαι, Ντίσκο. Τὶ καιρὸς εἶναι ἔξω ;

— Αὐτὸς πού βλέπετε.

Τὸ κούνημα τοῦ «Ἐδῶ εἶμαστε» τὸν εἶχε τινάξει ἐπάνω στὶς κασέλλες.

— Τραγουδάμε γιὰ νὰ κατέβῃ τὸ φαῖ μας. Κι' εἶναι σειρά σου νὰ μᾶς πῇς τώρα ἓνα τραγουδάκι.

— Ἐγὼ ξέρω ὅλα-ὅλα δυὸ τραγούδια κι' αὐτὰ παλιά καὶ τᾶχετε ἀκούσει καὶ τὰ δυὸ.

Ὁ Τὲμ Πλάττ τὸν ἔκοψε στὴ μέση ἀρχίζοντας νὰ παίξῃ μὲ τὸ βιολί του τὴν πιὸ κλαψιάρικη μελωδία πού

μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, ὅμοια μὲ τὸ θρῆνο τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ πένθιμο τρίξιμο τῶν καταρτιῶν. Μὲ τὰ μάτια κερφωμένα στὰ δοκάρια τοῦ ταβανιοῦ ὁ Ντίσκο ἀρχισε τὸ παλιό-παλιὸ τραγούδι τοῦ «Ἀτρώμητος» ἐνῶ ὁ Τὲμ Πλάττ ἔδραζε τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ κάνῃ νὰ συμφωνοῦν ὁ πωσδῆποτε ὁ ἦχος μὲ τὰ λόγια.

«Εἶναι ἓνα περίφημο καράβι, ἓνα καράβι ξακουστὸ σαλπάρει ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τ' ὀνομά του εἶναι «Ἀτρώμητος». Εἶναι τὸ καράβι πού πάει στὴ Λίβερ- [πουλ—ὁ Κύριε, γίνε ὁδηγὸς του.

Τὴ στρόφη αὐτὴ τὴν ἀκολουθοῦσαν ἄπειρες ἄλλες, γιὰτὶ ὁ ποιητὴς ἀκολουθοῦσε τὸν «Ἀτρώμητο» ἀπὸ

μίλλι σὲ μίλλι σὲ ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ του ἀπὸ τὴ Ν. Ὑόρκη στὴ Λίβερπουλ, ὡσὰν νὰ βρισκόταν ἐπάνω στὴ γέφυρα τοῦ καραβιοῦ.

Ὑστερα ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Τὲμ Πλάττ μὲ τὸν γενναῖο Μᾶκ Τζιν πού ἤθελε νὰ φέρῃ τὸ καράβι στὸ λιμάνι. Κατόπιν ὁ Μανουέλ ἀρχισε νὰ παίξῃ μιὰ παράξενη μελωδία στὴν ξεκούρδιστη καὶ παράφωνη κιθάρα του καὶ τραγοῦδῃσε πορτογαλικά καὶ πού τελείωνε μ' ἓνα τρίξιμο ὁλῆς τῆς παλάμης ἀπάνω στὴν κιθάρα πού ἔκοβε ξαφνικά ὅλο τὸ τραγούδι. Ἐπειτα ὁ Ντίσκο γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ συντροφιά ἔβγαλε στὴ μέση καὶ τὸ δεύτερο τραγούδι του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Βαθεῖα σκέψη, μὲ τὴν πέννα στὸ στόμα, μπροστὰ στὸ ἄγραφο χαρτί.
| Ἀνεκινώθη ἀπὸ τὴν Γεωργὴ Ψαροπούλα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

'Ακρογιαλιά, της θύμησης
'Ονειρευτό στολίδι,
Μύριες πλανούρες όμορφες
Στά βάθη σου φωλιάζουν
'Η άμμος μυριοπάτητη
Και το λευκό λουρίδι,
Είν' όμορφες έξωτικές
Που σε σφιγξαγκαλιάζουν.

Κι' ή γαλανή ή ύψη σου
Πανόρια ξεπροβάλλει
Γλυκός-γλυκός ό φλοίσβος σου
Σά μουσική τρελλή
Μά ξεχωρίζουν πιότερο
Τα μαγικά σου κάλλη
'Όταν ό ήλιος, γέροντας,
Στέλνει στερνό φιλή.

"Ανθος της 'Ανατολής [B]

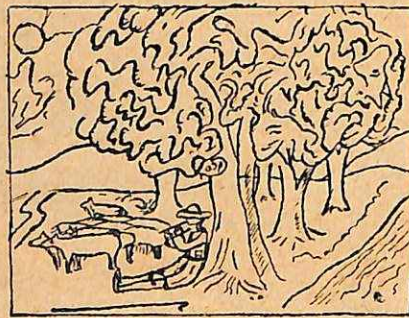
ΤΟ ΘΕΙΟ ΔΡΑΜΑ

Κι' ενώ μεθυστικό, άρωματισμένο
χαίδευε τη Φύση της άνοιξης τ' άγέρι,
ένώ ή πλάση ξανάρχιζε να ζή, να αν-
τίχη και να τραγουδή, ύστερ' από τη
νέκρα του χειμώνα, 'Εκείνος που είναι
ή ίδια ή ζωή αφηνόταν να. Τόν πάρη
ή θάνατος, 'Εκείνος που είναι το Φως
αφηνόταν να. Τόν περιτύλιξε του τάφου
το σκοτάδι. 'Ο 'Υψιστος που δεν δεχό-
ταν παρά ήνικους και μελωδίες, ύπομέ-
νει τώρα βροσιές και είρωνειές' άκούει
φωνες βραχνές, στρογιγές ενός αποκτη-
νομένου όχλου. Αυτός από τόν 'Όποιον
άλλοτε ζητούσαν ζωή και χαρά, αφή-
νεται να ζητούν τόν πόνο Του και το
θάνατό Του. 'Αλλοτε Του φώναζαν
«έλέησον»· τώρα κραυγάζουν γι' Αυτόν
«σταυρωθήτω!» 'Αλλοτε τόν λιβάνι-
ζαν· τώρα Τόν μαστιγώνουν. 'Υπομέ-
νει... Πάνω στο σταυρό του μαρτυ-
ρίου, το ξύλο τό, ως τότε, άτιμώτατος
ό Τιμώτατος καρφώνεται, 'Ο Τέλειος
που ποτέ δε δίψασε, διψασμένος γεύε-
ται ξύδι. 'Ο Παντοδύναμος που κυριαρ-
χεί τών πάντων, κυριαρχείται από τούς
δούλους Του. Θυσιάζεται, γιά ποιούς
τάχα; Γιά τούς βασιανιστές Του! 'Η
μορφή του άτάραχη, γαλήνια, με έκ-
φραση πόνου τρανού—δέν πονεί γιά τόν
'Εαυτό Του· πονεί γιά τούς άλλους—
λάμπει παράδοξα. Το βλέμμα Του τό
απαλό σάν χάνδι, πλανάται στην όλόγυ-
ρα άνοιξιάνη γλυκιά φύση, κοιτάζει
τόν ούρανό, τη γή, τόν ήλιο τό λαμπρό,
κοιτάζει ό Θεάνθρωπος την κτήση Του.
Ναί, όλα είναι δικά Του! Και όμως!
'Ο Πατέρας έτσι διέταξε... Τό κεφάλι
γέρνει και τό βλέμμα πέφτει στη μαν-
νουλά που θρηγεί, στη μαννούλα που
αυτός τόσο άγάπησε. Χάχανα και πει-
ράγματα τόν λούζουν. Κι' Αυτός, σάν
άπάντηση, στρέφει τό βλέμμα στα ού-

ράνια ψιθυρίζοντας: «Πάτερ, άφες αυ-
τούς· ού γάρ οίδαςι τί ποιούσι!». Εί-
ναι τό τελευταίο και τό ύπεροχώτερο,
τό ύψηλότερο, τό θεϊκότερο άπ' όλα
τά ύπεροχα, ύψηλά, θεϊκά διδάγματά
Του. Είναι όλη Του ή θεία διδασκαλία
κλεισμένη έδω μέσα. Αυτό είναι 'Αγά-
πη, όπως όλη Του ή διδασκαλία δέν
είναι τίποτ' άλλο άπό 'Αγάπη! Κι' όταν
ή ανθρώπινη φύση Του δέν άντέχει
πιά στο σταυρικό μαρτύριο, όταν πρό-
κειται να παραδώσει τό πνεύμα, φωνά-
ζει μιά λέξη αποκαλυπτική: «Τέτελε-
σαι». Τό έργο τελείωσε με τη θυσία.
'Η διδασκαλία συμπληρώθηκε, παρα-
δόθηκε ολοκληρωμένη στους ανθρώ-
πους. Αυτό τό «Τέτελεσαι» είναι παιά-
νας νίκης. Κι' από τη στιγμή αυτή ό
Σταυρός γίνεται σημείο λυτρώμου και
σύμβολο θριάμβου.

Στέφανος της Δόξης [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Που είναι κρυμμένο τό τσοπανόσκυλο;
Σκίτσο του Σίφουνα

ΣΤΗΝ ΠΑΡΝΗΘΑ

Χαράματα... Τ' αυτοκίνητο τρώει
τά χιλιόμετρα δαιμονισμένα. Λειβάδια,
ρεμματιές, χαράδρες, ξωκκλήσια, δάση
αγαλιάζουν τό μάτι στη θέα τους. 'Ο
βουνίσσιος άέρας μάς κυπιά τό πρόσω-
πο γλυκά. Τά πρώτα ελάτια ξεπροβαί-
νουν δειλά. Οί συνεχιστές στροφές του
φιδίσιου δρόμου μάς χαρίζουν διπλή
χαρά: Τήν πεδιάδα, την πιστή δουλεύ-
τρα του γεωργού και την άγρια πλα-
γιά του βουνού, με την άγρια βλάστηση,
την λεύτερη. Τ' αυτοκίνητο σταματά
σε μιά πηγή. 'Ενα παλιό έκκληράκι
δίνει τ' όνομά του στο μέρος... 'Αγία
Τριάδα. Κι' ή πορεία αρχίζει. 'Ενα
γοργό τραγούδι βγαίνει άπ' τα χείλια μας
και προχωρούμε. Το ρυθμικό χτύπημα
της άορύλας κυπιά σ' αυτιά μας συ-
νοδεύοντας τό τραγούδι...

Τό χειμώνα με τό χιόνια
πάνω στις ψηλές κορφές

τραγουδούμε σάν τ' άηδόνια
και γυρνούμε στις πλαγιές.

Κι' ή μέρα φέγγει σιγά-σιγά. 'Ο ή-
λιος τώρα σκορπά, θερμά μπουκέτα τις
ήλιαχτίδες. Λευκά σύγνεφα σεργιανίζουν
άμεριμνα στο θόλο τ' ουρανού αλλά-
ζοντας χίλια σχήματα. Μπάφι, Μόλα,
Κανταλίδι. 'Ωραίες τοποθεσίες, άξέχα-
στα μέρη που δίπλα στο χρυστάλλινο
νερό σας βρίσκεις κανείς τη πραγματι-
κή ευτυχία, άπολαμβάνει τη δυνατή μυ-
ρουδιά του ελάτου, χορταίνει τό μάτι
του άπ' την άγρια του βουνού όμορφιά.
'Ο ήλιος πιά έχει μεσουρανήσει. 'Η
ψυχή μας ώρες τώρα φτερουγίζει μέσ'
τ' άγρια βράχια, στα ελάτια, στις πη-
γούλες. 'Η ξέστη είναι μεγάλη. 'Ενα κον-
τό παντελονάκι είναι τό μόνο ντύσιμο.
'Ατσάλνια κορμιά ξεπροβαίνουν μανι-
σμένα άπ' τό ζύμωμα του χιονιού κι'
άπ' τ' όργωμα του ήλιου. Μακριά τό-
ρα φαίνεται ή κορφή. Κάτι σάν ύψλο με
τά σύννεφα ζωσμένη. Νέα όριμή στα
κορμιά, διπλάσιο αίμα στη καρδιά, και-
νούργιο φτερούγισμα του πόθου. Τά
πόδια σάν καταπλάκια άνεβαίνουν, σκαρ-
φαλώνουν. Τά χέρια σκαλώνουν όστε
τανάλιες στους θάμνους. Τά στή-
θη άνεβοκατεβαίνουν γοργά. Κι' ή κορ-
φή θεριεύει μπροστά μας. Τά μάτια
άνυπομονούν να δούν τί κρύβει ή σκλη-
ρή πέτρα, πεδιάδες, βουνά, λόφους,
άκρογιαλιές, θάλασσες.

Κάποτε φτάνουμε. Μέσ' στην ψυχή μας
συμβαίνει κάτι μεγάλο. Είναι ή γλυ-
κειά απόλαυσης της νίκης. Είναι τό
ξανάσασμα ύστερα από κάτι κοπι-
στικό που γίνεται πρός χάριν ενός ώ-
ραίον. 'Η ευχαρίστηση γιά κάποια προ-
σπάθεια που τέλειωσε, γιά την πραγμα-
τοποίηση ενός ωραίου σκοπού.

"Αλκης Θαλασσινός [B]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΚΙ' ΟΙ ΑΓΙΟΙ

Κάποτε ένας στρατιώτης του ήπι-
κού, γυρίζοντας από κάποια δουλειά,
έφιππος έννοείται, σταμάτησε μπρός
άπό μιά ταβέρνα διά να πih ένα ποτη-
ράκι. Δυστυχώς όμως εύχθηκε μερικους
φίλους του κι' όταν ύστερα από μιά
ώρα βγήκε έξω, έτρίκλιζε και τά έβλεπε
όλα διπλά.

Πλησιάζει τό όλόγο του και δοκίμασε
ν' άνεβή, αλλά είχε χάσει τας δυνάμεις
του και τού ήταν αδύνατον. 'Αρχισε λοι-
πόν να παρακαλή τούς 'Αγίους να τόν
βοηθήσουν, και έλεγε:

«'Αγιε Πέτρο, βοήθα με!... 'Αγιε
Γιάννη, σπρώξε με!... 'Αγιε Βασίλη, δώ-
σε μου δύναμη! 'Αχ, 'Αγιε Γεώργη!...»

Τέλος δίνει μεγάλη φόρα, άνεβαίνει
στο όλόγο του και με τη φόρα που είχε
πέφτει από τό άλλο μέρος. Σηκώνθηκε
όμως και καταθρυμωμένος είπε:

«'Αμ δέν είπαμε κι' έτσι... 'Ενας,
ένας σπρώχνετε! 'Οχι όλοι μαζί!...
'Ετσι δέν γίνεται τίποτε!...
Και ξανάρχισε τό παρακάλια

Γελαστός Πρόσκοπος [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο πατέρας, γυρίζοντας άπ' έξω, στε-
νωχωρημένος:

—'Εχασα τη δίκη μου σήμερα... Πάει!
'Ο μικρός Κώστας: Φτάνει να μη
τήν έχασες στο δρόμο, μπαμπά. Είδ'
άλλως, στο σπίτι ή στο μαγαζί, πάντα
θα τη βρούμε. Μόνο να ψάξουμε καλά.

'Αδολάφ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήναι 42 δδδς Ευριπίδου
την 11 'Απριλίου 1939

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ πολύ τά καλά μου παιδιά
που νοιάστηκαν να μου στείλουν γιά τό
Πάσχα γρηνματάκια, κάρτες, μπιλλιέτα
και... κόκκινα αυγά. Και τού χρόνου!

Στη σημερινή Σελίδα Συνεργασίας δη-
μοσιεύεται τό παρχαλινό κομμάτι του Στε-
φάνου Δόξης, ενώ έπρεπε να δημοσιευ-
θ ή στο προηγούμενο. 'Αλλά δυστυχώς μου
τό έστειλε άργά. 'Επίσης άργά έλαβα και
μερικά άλλα, που τάπέριψα, ενώ μπορούσα
νάτά έγκρίνω ως έπικαιρά, κι' ως μhν ήταν
και πάρα πολύ καλά, γιά τό παρχαλινό
φυλλάδιο. Σας παρακαλώ λοιπόν, στο έ-
ξής να μου στέλνεται τά έπικαιρά σας να-
ρίς, πολύ νωρίς, π. χ. δυό μήνες πριν από
την ημέρα που πρόκειται να δημοσιευθών.

Και πάλι σήμερα δημοσιεύω μιά «είκόνα
ζών» εκ τού φυσικού» χωρίς να σημειώ-
νω από κάτω ποιός μου τήν έστειλε. Και
τούτο γιατί δέν διήρχε όνομα ούτε στο
περιθώριο ούτε από πίσω. Σας τό είπα
και σας τό ξανάλεω: να τό γράφετε πάν-
τε τόνωμά σας (ή τό ψευδώνυμο), και ό-
ταν μου στέλνεται πολλές μαζί, να τό γρά-
φετε όχι μόνο σε μιά, αλλά σ' όλες.

Λευκαδόπουλο, αυτό, καθώς θα ει-
δες, σου ένέκρινα και τώρα μπορείς να
στείλεις και κομμάτι γιά τη Σελίδα. Χαί-
ρω πολύ γιά τη γνωριμία κι' έλπίζω να
μου γράψης συχνά. Για να μhν αλλάξω
την έγγραφη σου, μπορείς ναχοράσης και
τά προηγούμενα φυλλάδια 1—13 προς όρ.
2,50 τό ένα. Χρήματα γιά 'Οδηγό δέν έ-
λαβα.

Μπορεί, Ρεπόρτερ, ή κατάργηση του
«'Η Διάπλασις βεβαιώνει» στις Μ. 'Αγγε-
λίες να επέφερε ελάττωση των αποκαλύ-
ψεων, αλλά δέν θα τις καταργήση όλοτε-
λα. Δυστυχώς, γιατί όπως λές και σύ, οί
αποκαλύψεις είναι μιά πληγή. Και έξερεις
γιατί δέν τις απαγορεύω; Γιατί θέλω να
φιλοτιμηθών και να συναισθανθών οί «α-
ποκαλυπταί» και να τις καταργήσουν μό-
νοι τους. Πολύ μ' ευχαρίστησε τό γράμμα
σου κι' έλπίζω...

Μικρό Διαβολάκη, έλαβα όλα τά γράμ-
ματά σου και, από τά ψευδώνυμα που έ-
πρότεινες, σου ένέκρινα, καθώς θα είδες,
αυτό. Τό «σχεδιάγραμμα» δέν μπορεί να
δημοσιευθ ή, και τό ανέκδοτο κοινότατο.
Στείλε μου τίποτ' άλλο.

Σε συγχάρω, 'Αρταγό, γιά τούς λα-
μπρούς βαθμούς. Ναί, ή «καλλιτεχνική συ-
νεργασία», που τη βρίσκεις χρήσιμη σάν
τή λογοτεχνική, βλέπω κι' έγώ πως έχει
μέλλον. 'Εκτός από τό σοβαρά, να ποίμα,
οικτίρα, έθιγλωση πως δαχόμαι και γελοιο-
γραφίες. 'Οχι όμως και γελοιογραφικές
σειρές, που θάπαιαν πολλόν τόπο, ούτε

εικονογραφημένα διηγήματα, που θάπαι-
ναν περισσότερον. Και δέν είναι μόνο ό
τόπος· είναι κι' ή άνεπάρκεια των νεα-
ρών ζωγράφων γιά τά είδη αυτά, που θά-
παιτούσαν τέχνη που δέν τήν έχουν ακόμα.
'Ενα μικρό οικτίρα, μιά μικρή Μαγική
Εικόνα, δέν παύει να δέν είναι κι' άρι-
στούργημα. 'Αλλά μιά γελοιογραφική σει-
ρά πρέπει να είναι τουλάχιστο δόκιμο έργο.

Ρίν-Τίν-Τίν, διάβασα στο γράμμα σου
τι ώρα τα γιορτάσατε και την 25 Μαρ-
τίου και τί φιγούρα κάματε σκαπανίτες και
φωλαγγίτες. Είχατε και σχετικό καλό
καιρό, ενώ έδω ή ραγδαία βροχή μάς τά
χάλασε. 'Αλήθεια, σπάνια γιορτάσθηκε 25
Μαρτίου με κακοκαιρία σ' όλη την 'Ελλά-
δα. 'Αδιάφορο όμως, ή συγκίνηση κι' ό
ένθουσιασμός ήταν τά ίδια.

Πολύ καλοί οί βαθμοί σου, Δοξαμένο
Νησί, και μάλιστα στα σπουδαιότερα μα-
θήματα. 'Από τις εικόνες που είχες την
καλωσύνη να μου στείλεις, όλες ώραιες,
έδιάλεξα δυό που θα τις δημοσιεύσω με
τη σειρά τους.

Κι' οί δικές σου, Γοργή Ψαροπούλα,
ώρατίστες και μιά δημοσιεύεται στο ση-
μερινό. 'Ηταν δυνατό να μh γράψω πως
μου τήν έστειλες; Ή; Φαντάζομαι πόσο
θαλάσζες στα δέκα αυτά χρόνια που με
παίρνεις, και στα δυό ακόμα που είχες να
μου γράψης. 'Ησουν μιά μικρή, άτακτη
λιγάκι, μαθητρίουλα, και τώρα είσαι μιά
σοβαρή, και διακεκριμένη καθώς άκούω,
φοιτήτρια. 'Αλλά γιατί λές πως ή ζωή
σου είναι «ένα οδυρόσιο λαμπρών όνείρων»;
'Εγώ αυτό δέν τό βλέπω. Τώρα ίσα-ίσα
μπορείς να κάνης τά λαμπρότερα όνειρα,
που θα πραγματοποιηθών με τις καλές
σου σπουδές. Μου γράφεις πως άνανεώνεις
τη συνδρομή σου· αλλά στο γράμμα σου
δέν βρήκα χρήματα. Ξέχασες να τά έσω-
κλείσης; ή τά έφάρρισε κανένας; ή τά στέλ-
νεις μ' έπιταγή;

Να σου πω, 'Ασπρε Γλάρε, πολλά
πράγματα είναι «άληθινά», αλλά δέν κά-
νει να τά γράφουμε, και μάλιστα σε πε-
ριοδικό που τό διαβάζουν παιδιά. 'Απ' αυ-
τά είναι τά φυλετικά λεγόμενα έκαττώ-
ματα. Δέν πάει να λέμε πως οί «'Ελ-
ληνες έχουν τούτο ή εκείνο τό ελάττωμα,
και ως τό έχουν. Στην πρόταση που έκα-
μες με τό προηγούμενο γράμμα σου νομί-
ζω πως σου άπάντησα. 'Κριτική» στη
Σελίδα Συνεργασίας θάταν κάτι βαρύ.

'Ο Διαγωνισμός των Λύσεων, 'Αδολάφ,
είναι γιά πολλούς λόγους ώφελιμος και
κάνεις πολύ καλά που λαβαίνεις μέρος σ'
αυτόν, αφού μάλιστα ή άποστολή των λύ-
σεων σου δίνει την ευκαιρία και να μου
γράψης, που είναι ίσως ακόμα πιό ώφέ-
λιμο. Πες στην άδελφούλα σου, που της
άρεσει να διαβάη τις άπαντήσεις μου στα
Διαπλάσιμα, πως την 'Αλληλογραφία
τη γράφω μόνη μου, καμιά φορά όμως,
γιά μερικά ζητήματα, άπορίες κτλ. συμ-
βουλευόμμαι και κανένα συνεργάτη μου,
τόν κ. Φαίδωνα, τη δ. Ταρσούλη ή άλλον.

'Αλκη Θαλασσινέ, σε συγχάρω γιά
τούς βαθμούς σου, και προπάντων γιά τό
17 των Νοελληνικών, τόν ανώτερο που
δόθηκε στην τάξη σου. Πολύ ενδιαφέρουσα
ή Στατιστική σου. Λοιπόν, από 120 πεζά
της Σ.Σ.Σ. του 1938, τά 20 άναφέρουν-
ται στη σχολική ζωή, τά 12 στη ζωή του
σπιτιού, τά 11 στη φύση, ύπαίθερ, 9 στις
διάφορες γιορτές, 9 στη ζωή της πόλης,
8 στις εποχές του έτους, 8 είναι άνέκδο-
τα ('Από τά Φαίδρα), 6 παιδικές άναμνή-
σεις, 6 έπισόδια του δρόμου, 4 από τη
ζωή του χωριού, και καμμία δακαπεντα-
ριά διάφορα, άνεξάρτητα. 'Όσοι — πολύ

φυσικό — τις περισσότερες έμπνεύσεις δι-
νει τό σχολείο. — Είναι ή τελευταία φορά
που σου άπαντώ με αυτό τό ψευδώνυμο.
Γιατί καθώς μου είπες, τό αφήνεις και
ξαναπαίρνεις τό παλιό σου Σίφουνα. Μ'
αυτό θα δημοσιεύονται στο έξής κι' οί
'Ασκήσεις σου. Κι' όπου άλλο τό θυμό-
μαι, άντι 'Αλκης Θαλασσινός, θα γράφω
Σίφουνας. Μά δέν τό είπα κι' έγώ τό-
σες φορές; Μhν αφήνεις τά παλιά σας
ψευδώνυμα που μ' αυτά γίνεται γνωστοί.
Κατόπι τό μετανεύετε...

'Αλήθεια, Μόνα Δίφα, πολλές έξυπνες
πρωταπριλιές μου έχουν κάνει παλιά Δια-
πλάσιμα. Θυμόμαι κι' έγώ τό φοβερό
γράμμα που έλαβα κάποτε: «Τι σάλα τά
μυθιστορήματά σου, τί ψυχρή ή άλληλο-
γραφία σου, τί άνούσις οί Διαγωνισμοί
σου! Τίποτα δέν μέρεσι φέτος. Παραι-
τοίμαι και σε άπαύζωμαι». Και φαντάζου-
μαι την άπορία σου όταν τά διάβασες αυ-
τά στην 'Αλληλογραφία παλιού μου τό-
μου, πριν καταλάβης πως ήταν πρωτα-
πριλιά!... 'Η αυτοπροσωπογραφία σου
πολύ καλή. Δέν σημαίνει άν πήρες μόνον
έπαινο. Στην τάξη σου διήρχαν και καλύ-
τερες που πήραν τά βραβεία, αλλά αυτό
δέν θα πih πως κι' άλλες δέν ήταν αυτές.

'Ανθος της 'Ανατολής, τό ποιήμα
σου άνεκρίθη, αλλά τό παρχαλινό πεζο-
γράφημα, εκτός που τό έλαβα άργά, δέν
τό βρήκα και τόσο καλό. Καλή ή ιδέα
σου να γράφης τά διάφορα που σου συμ-
βαίνουν και σου κάνουν έντύπωση γιά να
θυμάσαι μεθαύριο την παιδική σου ζωή.
Καλύτερα μάλιστα θάταν να κρατής συ-
στηματικό 'Ημερολόγιο, που τό κάνουν
πολλοί.

Ευχαριστώ πολύ, Δόη 'Αλόη και γιά
τό τρίτο σου κατά σειρά έσοπάθωμα. Πες
στο νέο μου φίλο πως με χαρά έμαθα τις
καλές του διαθέσεις και περιμένω. Πολύ
καλά και τά καινούργια σου οικτίρα κι'
ένα-δυό θα δημοσιευθών, πρώτα-πρώτα ή
ώραία αυτοπροσωπογραφία σου. 'Όρισμέ-
νως θα προκηρύξω τό καλοκαίρι και νέο
Διαγωνισμό Ζωγραφικής. 'Ο τελευταίος έ-
δειξε πως έχουμε στον κύκλο μας πολλά
ταλέντα.

Δέν θυμόμαι, 'Ιωνία, γιά τό παλιό
σου γράμμα, άλλ' άν δέν έλαβες τά φυλ-
λάδια που παρήγγειλες, θα χάθηκες. 'Όσο
έκαμες καλά που μου ξανάγραφες όσα μου
έγραψες τότε κι' έτσι έμαθα τό θρίαμβό
σου στη κωμωδία, διάβασα την έκθεσή
σου γι' αυτόν, κτλ. Βεβαιότητα είναι κα-
λό και τό επάγγελμα της ήθοποιού, αλλά
μόνο όταν διάρχη μεγάλο ταλέντο. Σε
συγχάρω γιά τούς βαθμούς σου. 'Αφού έ-
χης 20 και στη Γυμναστική όπως και στα
κυριώτερα μαθήματα, θα πih πως καλλιερ-
γείς εκ παραλλήλου πνεύμα και σώμα,
που είναι πολύ καλό. Τις εύχές μου γιά
τά γενέθλιά σου — μπήκες στα 16, τώρα
είσαι... μεγάλη! — και χαίρω που σου
πέρασε ή γρίπη και τώρα πάλι βγαίνεις
έξω.

Σ' άλλους δέν έχω τόπο ναπαντήσω
σήμερα. Φόλαξα πολλά γράμματα γιά τό
έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: 'Ανατέλλων 'Α-
στήρ, ά. (ΤΒ). Ζοζέ Μοχίνα, ά. (ΝΤ).
'Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Σί-
φουνας, ά. 'Ανθος Αύγης, ά.

'Η Διάπλασις άπαύζεται τούς φίλους
της: Σανθών Κρητικοπούλαν (καλό τα-
ξίδι! στο γιορμό να μου γράψης πως
πέρασες τό Πάσχα στην Κρήτη) Γ. Μά-
νον (θα σου στείλω) να βρήτε σεξ τό ά-

πορο παιδί πού θέλετε, τόσο αξιέπαινα, νά ἐγγράψετε) **Τρισκατάρατον** (δέν θυμῶμαι· δέν μοῦ ἐκνάνταρε τὸ ἐρώτημά σου ; θά σοῦ ἀπαντοῦσα σήμερον) **Ἡρεμο Ἀκρογιάλι** (σοῦ ἐνεκρίθη μετὰ χαρᾶς τὰ κομμάτια σου θά τὰ διαδάσω μέ τῇ σειρά τους καί θά σοῦ πῶ) **Διγνήτικον Γλάρον** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τὸ κομμάτι σου θά κριθῇ βέβαια μ' ἐπιείκεια ἀφοῦ εἶναι τὸ πρῶτο· καί κάνεις καλὰ πού ἀρχίζεις ἀπὸ μεταφράσεις καί διασκευές, ὡς νά μάθης νά γράφης καί πρωτότυπα· σέ συγχάρω πού ἔγραψες καλὰ καί ἰδίως στὰ Μαθηματικά) **Οὐώβρελεῦ** (πολύ ἀργά ! ὥστόσο, ἂν εἶναι καλὸ, θά τὸ δημοσιεύω κι' ἂς μὴν εἶναι πιά ἐπικαιρόν) **Γαλανομάταν, Βασίλειον Νεφερίτι, Ζακυνθινὴν Βαρκοῦλαν** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων, Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου.

233 Δεξιόγραφος

Σὲ γενικὴ γλῶσσῃ καρποῦ
Ἀρχιερέα Ἑβραῖο βάζω
Καὶ τῆς Γαλλίας ποταμοῦ
Τόνομα παρουσιάσω.

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλάσεως μου

234. Στοιχειόγραφος

Εἶμαι βουβός, κι' ὅταν σέ πιάνω
Ἐσὺ μονάχα ξεφανίζεις. . .
Μὰ τὸ κεφάλι ἄξαφνα χάνω
Καὶ ζωὸ κοινὸ τῶρ ἀντιοῦζεις.

Μουσίτσα

235. Μεταγραμματισμός

Πῶ, πῶ, χιόνια, πάγοι, κοῦο
Στὸ φριχτὸ κείνο σημεῖο !
Μ' ἂν τὸ ἀρχικὸ τοῦ ἀλλάξης
Πόλῃ ἐλληνικὴ θά φτιάξης.
Ξανθὴ Χωριανοπούλα

236. Ἀναγραμματισμός

Ὁ Τιτάνας ὁ καίμενος
Τί βαρὺ φορτίο σηκώνει
Κι' ὅλο ἀγκομαχάει κι' ἰδρώνει !
Μὰ κι' ἀναγραμματισμέναι,
Πάλι λείει νὰ τὸν λυπάσαι,
Ἄν ἀναίσθητος δέν θάσαι.

Ἡλιοπερίχυτη

237. Ψαροκόκκαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε νάναγινώσκονται κατὰ σειράν ἐξ ἀρχῆς : Μοῦσα, κράτος, πτηνὸν θαλάσσιον, ἱεραικὸν ἔνδυμα, δημητριακόν, γαλακτερόν, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.

Καταίγης

238. Κρυπτογραφικόν

12345675 = Ἀρχαῖος θεός.
2345675 = Ἀρχαία πόλις,
321 = Τῶν λύγων.
45643475 = Ἀρχαῖος τύραννος.
54675 = Κυρία τροφή.
6321 = Τῶν νεκρῶν.
7245 = Ἑρπετόν.
Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

239. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, σχηματίζουσαι ἀκροστιχίδον Μοῖραν :

Ὄστος, ἔτος, ἰός, ρίς, κυφός, σός, Κύρος.

Συλλαβώμενο Νησί

Ἐξεδόθη

“ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ,”

Πανηγυρικὸ τεῦχος τῆς
« Ἰονίου Ἀνθολογίας »
γιὰ τὰ φιλολογικὰ του
Πενηντάχρονα.

Ἑκατὸ συνεογάτες. — Ἐξήντα εἰκόνες. — Γράμματα κι' ἔγγραφα ἱστορικά. — Βιογραφία, Βιβλιογραφία, Κριτική, Ἀνεκδοτολογία κτλ. — Σὲ 224 μεγάλες σελίδες.

Πολυτελὴς ἔκδοσις, δορ. 150 —
Κοινὴ ἔκδοσις δορ. 50. — Γιά
τὰ Διαπλάσεως δορ. 40.

Παραγγελίαι δεκταὶ καὶ στὸ
γραφεῖο τῆς « Διαπλάσεως ».

240. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον
τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης
καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ἀποτελοῦν ὕμνον
τῶν Ῥωμαίων :

1, Ἀμφίβιον· 2, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· 3, Ἐκκλησιαστικὸν βῆμα· 4, Ἀγίος τροπαιοφόρος· 5, Χώρα τῆς Ἀσίας· 6, Καύσιμος ὕλη· 7, Τύραννος τῶν Συρακουσῶν· 8, Νομοθέτης· 9, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Βόρειος Πόλος

241. Μικτόν

αουι-ο φσλ-γμζ-ο-αουι

Ὁνειρεμένη Πατρίδα

242. Γεῖφους ἐν μεταφράσει

Αἱ κατωτέρω λέξεις τῆς κοινῆς νὰ μεταφρασθοῦν εἰς τὴν ἀρχαίαν οὕτως, ὥστε νάποτελέσουν διὰ τοῦ ἤχου τῶν — μὴ τηρουμένων δηλαδή ὁρθογραφίας — ἀρχαίων φυτῶν :

παρομοιάζω, βοσκή, ἀλλίμονο, φυτρώνει.

Μόνα Λίτσα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 5

50. Χαίρωναι (χαίρων, ἰα). — 51. Σύβαρις (σὺ βαρεῖς). — 52. Ἐλος-μέλος, τέλος, βέλος. — 53. Κλωθώ-κλώθω. — 54. 55. ΒΑΛΛΙΒΟ-ΣΤΟΚ (λίβας, Αἰός, δίσκος, Ἰταλία, ὄλβιος, Σιάτιστα, τόκος, κάδος). — 56. ΑΓΓΕΛΟΣ (Ἀγγελία, Ἄγγελος, Γάγγιον, Ὁ ποῖς, Σέριφος). — 57. ΠΡΟΣΤΡΑΤΟΣ (Ἡρακλῆς, Ὀστράκον, Τροία, Ἀττοσσα, Ὀσφρησις). — 58. Ἡ παπὰς παπὰς, ἡ ζευγὸς ζευγὰς. — 59. Εἰ χωλῶ παροικῆσης, ὑποσάκειν μαθήσει (ἡχο, λόπα, ρικ εἰς ις, ὑπὸ σκα ζιν, μαθ εἰς ι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ' — 287]

Μαίνοντες στήν κίνησι τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφεῖ με ἄλλους-ες. Δ/οις : Mr C. Georgoulis, 6 Rue Said Zouffikar Pacha, Gianacis — Ramleh, Alexandrie — Egypte, διὰ : Συρκοῦφ

[ΛΘ' — 288]

ΤΖΟΚΕ·Υ· πῶς πάει ἡ ποίησι ;
Μόνα Λίτσα

[ΛΘ' — 289]

Εὐθυμὴ Συντροφιά, Ὁπαδὲ, Καταίγης, Ἰοῖς, Νεφερίτι, Δευκὴ Καμέλια Ντέκεντιβ-Φάντασμα, Κατάσκοπε 33, Σὰς ὑπερυστασιῶν γιὰ τὴν τόσο ζωηρὰ ἐκδηλωθεῖσαν λύπην σας εἰς τὸν χαμόν τοῦ πατέρα μου.

Μιχαὴλ Στρογκῶφ

[ΛΘ' — 290]

Αγαπητοί «13». Μὲ μεγάλη μου λύπη ἀναγνώζομαι νὰ ἀποχωρήσω τοῦ ἀγαπητοῦ σας συλλόγου. Σὰς ὑπερυστασιῶν γιὰ τὰ συλλυπητήρια.

Μιχαὴλ Στρογκῶφ

[ΛΘ' — 291]

Διαπλάσεως, ἀλληλογραφεῖ με γαλλικά ; Δ/οις : Ἀγαθὴν Στράκου, Ἀργυροτόλιον Κεφαλληνίας, διὰ :

Κεφαλλονίτικο Ἀκρογιάλι

[ΛΘ' — 292]

Πρωτοπαλίνοντας στὴ «Διάπλαση» χαίρετῶ ἄλλους-ες. Ἀνταλλάσσω κάρτη-ποστάλ. Δ/οις : Κύριον Δημήτριον Κριμλίνην, Ἰμβρου 29, Ἀθήνας, διὰ :

Ντόκτωρ Χ

[ΛΘ' — 293]

Γελαστὲ Πρόσκοπε, σὲ ἀνεκάλυφα, Διονυσάκη· θυμᾶσαι τὴν Δεσποινίδα Μαρί-τσα : Ἀνακάλυψέ με.

Ντόκτωρ Χ

[ΛΘ' — 294]

Διαπλάσεως, προσοχή ! . . Στὰ ὅπλα, ἄλτ ! . . Ἐρχεται ὁ ΖΟΖΕ ΜΟΧΙΚΑ, ὁ βασιλεὺς τοῦ τραγουδιοῦ γιὰ νὰ ἀλληλογραφήσῃ καὶ νὰ ανταλλάξῃ Μ. Μουσικά με ἄλλους-ες. Ἡ Δ/οῖς του εἶναι : Κώσταν Τζιμόπουλον (διὰ Ζ. Μ.), Ἀρταν.

ΖΟΖΕ ΜΟΧΙΚΑ

[ΛΘ' — 295]

Εἰγματα δρόσεως ΜΑΣ. Μέγας διμηνος διαγωνισμός. Θέμα : Δημοψήφισμα ψευδωνύμων. Συμμετοχὴ βραχυμὸς διὰ δικαίωμα ψηφοδελτίου· 0.50 δὲ ἕκαστον ψῆφον, τὸ πολὺ δὲ 6 ψῆφοι διὰ κάθε πρόσωπον. Βραβεῖα : ἐκλεκτὰ βιβλία. Ἐπαινοὶ τρεῖς. Ψηφοδελτίον θέλει δημοσιευθεῖ ἐντός μηνός Περιμένοντες ἀπὸ ἄλλους-ες. ΣΠΕΡΣΑΣΕ διὰ τὴν προσορίαν.

Εὐθυμὴ Συντροφιά

[ΛΘ' — 296]

Διαπλάσεως, βιασθῆτε. «ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ» λήγει 15ην Μαΐου. Ἦνταρε ἐλλειψὶς στοὺς διαγωνισμούς· Φιλολογικόν, ψευτικόν, Σκίτων. — Ἀσκατρεῖς· ψευτικὰ — εὐθυμογράφημα, μπορεῖ νὰ εἶναι ἔβνα. — Ὁνειροπόλε καὶ Σία χαθήκατε ; ; ; !

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΛΘ' — 297]

ΣΥΡΙΑΝΕ, σὲ ὑπερυστασιῶν. Ἐστειλε ἡ ΣΥΡΙΑΝΟΠΟΛΙΣ

[ΛΘ' — 298]

Ὁ καὶ ἀλλίμονο Ζουρλοπαρέα· ὁ Ζουρλομανδύας σὰς λαίπει (! ! !)

Κατάσκοπος «33»

[ΛΘ' — 298]

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλάσεως, σοῦ ὤρτα ραντεβὸ καὶ δὲν ἤλθες· Γιατί ;

ΤΙΝΟ ΡΟΞΣΙ